

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๖/๒๕๖๓
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๙/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๓ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

{	นางสุจิตรา ทองสีเหลือง	ผู้ฟ้องคดี
	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๑ องค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองอุตรธานี คดีหมายเลขดำที่ บ. ๗๐/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ บ. ๖๘/๒๕๖๒

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการ ประจำศูนย์บริการสาธารณสุข สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน และมีคำสั่งที่ ๔๒๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งต่อประธานกรรมการ พนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุตรธานี แต่ถึงวันฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา อุทธรณ์แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนี้ (๑) กรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดี
 ลงลายมือชื่อล่วงหน้าในสมุดบันทึกการปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์เมื่อวันที่ ๑๔ วันที่ ๒๐
 วันที่ ๒๓ และวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ เวลากลางคืนและเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘
 เวลากลางวันซึ่งเป็นวันหยุดราชการ รวม ๕ วัน แม้ผู้ฟ้องคดีจะได้ลงลายมือชื่อล่วงหน้าจริง
 แต่ก็ได้มาปฏิบัติหน้าที่ในวันดังกล่าวเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพนักงานในองค์การบริหาร
 ส่วนตำบลสามพร้าวและศูนย์บริการสาธารณสุข ซึ่งเจ้าหน้าที่หลายคนก็ลงลายมือชื่อไว้ล่วงหน้า
 เช่นกัน โดยไม่เคยได้รับการท้วงติงให้แก่ไขจากผู้บังคับบัญชา นอกจากนี้ การจัดเวร
 รักษาการณ์ ไม่ได้ปฏิบัติตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๕๘ ลงวันที่
 ๑๙ เมษายน ๒๕๓๖ เรื่อง หลักเกณฑ์การอยู่เวรรักษาการณ์ (๒) กระบวนการสอบสวน
 ทางวินัยไม่เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง
 หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์
 และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ กล่าวคือ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 เป็นคู่กรณีกับผู้ถูกกล่าวหาตามข้อ ๓๓ วรรคห้า และไม่ได้ดำเนินการแจ้งสิทธิให้ผู้ถูกกล่าวหา
 ทราบตามข้อ ๓๘ พยานฝ่ายผู้กล่าวหาหลายรายเป็นปรีภักซ์กับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการ
 สอบสวนบันทึกถ้อยคำพยานไม่ตรงกับถ้อยคำของพยาน และพยานบางรายให้ถ้อยคำอันเป็น
 เท็จ และ (๓) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม
 ๓ คน ในข้อกล่าวหาเดียวกัน แต่กลับมีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ถูกกล่าวหารายอื่นสถานเบา
 กว่าผู้ฟ้องคดี ส่วนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๔๒๗/๒๕๕๙ ลงวันที่
 ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน โดยกล่าวหาว่า
 ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยฐานไม่รักษาความลับของทางราชการเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
 ฐานกระทำการข่มผู้บังคับบัญชาเหนือตนโดยผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งหรือไม่ได้รับ
 อนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว ฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของ
 ทางราชการ ฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีระหว่างพนักงานส่วนตำบลด้วยกัน
 และผู้ร่วมปฏิบัติราชการ และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่ง
 หน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยกระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วตามข้อ ๘
 วรรคหนึ่ง ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๒ ข้อ ๑๔ และข้อ ๑๙ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงาน
 ส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่ง
 ต่อประธาน ก.อบต. จังหวัดอุดรธานี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนี้
 (๑) ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานแก่ข้อกล่าวหา (๒) ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมี
 เรื่องบาดหมางหรือทะเลาะและไม่เคยข่มขู่พยานรายนายสมพร คำจันทร์ศรี อีกทั้งถ้อยคำพยาน
 รายนายสมพร เหมือนกันกับถ้อยคำของนายบุญศรี คำจันทร์ศรี และ (๓) กระบวนการแต่งตั้ง

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานีข้างต้น กรณีผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเป็นคู่กรณีกับผู้ถูกกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน

๒. เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๔๒๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน

๓. คืบสิทธิที่พึงมีพึงได้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ดังนี้

๓.๑ เงินเดือนที่ถูกตัด ๓% ของเดือนธันวาคม ๒๕๕๘ เป็นเงิน ๗๖๔.๑๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จนถึงวันฟ้องคดีนี้ เป็นเงิน ๔๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๐๒.๓๐ บาท และนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

๓.๒ กรณีไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนในรอบเดือนเมษายน ๒๕๕๙ จำนวน ๑ ขั้น เป็นเงิน ๙๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จนถึงวันฟ้องคดีนี้ เป็นเงิน ๓๐.๙๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๒๐.๙๔ บาท และนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

๓.๓ เงินเดือนที่ถูกตัด ๕% เป็นเงินเดือนละ ๑,๒๗๓.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จนถึงวันฟ้องคดีนี้ เป็นเงิน ๙๕.๕๑ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๓๖๙.๐๑ บาท และนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

๓.๔ เงินโบนัสประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๙ เป็นเงินจำนวน ๑ เท่า ของเงินเดือน เป็นเงิน ๒๕,๔๗๐ บาท นับจากวันฟ้องจนกว่าจะแล้วเสร็จ

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอมาในคำฟ้องโดยขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ และคำสั่งที่ ๔๒๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๙ ไม่รับคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน และไม่รับคำฟ้องในข้อหาที่สองที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๔๒๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า มูลคดีเรื่องนี้เกิดขึ้นเนื่องจากมีราษฎรร้องเรียนต่อรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าวว่า พนักงานส่วนตำบลกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมไม่มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ประจำศูนย์บริการสาธารณสุขและไม่อุทิศเวลา

/ของตน...

ของตนให้แก่ราชการโดยละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการในวันและเวลาราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงออกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๖๗๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๘ แต่งตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ผลการสอบสวนปรากฏว่า มีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงออกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๗๑๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เพื่อสอบสวนผู้ฟ้องคดีในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงลงความเห็นเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๔ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง ข้อ ๙ วรรคหนึ่ง ข้อ ๑๑ วรรคหนึ่ง ข้อ ๑๒ และข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงให้ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๙ เนื่องจากขาดคุณสมบัติไม่อยู่ในหลักเกณฑ์พนักงานส่วนตำบลที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้น ในส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๖๒๙/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ เรื่อง แต่งตั้งเจ้าหน้าที่เวรรักษาการณ์องค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว และคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๗๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ เรื่อง แต่งตั้งเจ้าหน้าที่เวรรักษาการณ์องค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าวเพื่อดูแลป้องกันความเสียหายอันจะบังเกิดแก่สถานที่ราชการหรือหน่วยงานจากกรณีต่าง ๆ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๑๐๗ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ เรื่อง การปรับปรุง แก้ไข หรือยกเลิกมติ คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการจัดเวรรักษาการณ์ประจำสถานที่ราชการ พร้อมทั้งให้บริการประชาชน ผู้มารับบริการสาธารณสุขไปในตัวด้วย ทั้งนี้ พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๖๗ บัญญัติให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ต้องทำในเขตพื้นที่ ป้องกันและระงับโรคติดต่อ ประกอบกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ บัญญัติให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ลักษณะเดียวกัน คำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจทางบริหาร เพื่อให้กิจการของราชการสามารถดำเนินไปได้ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสามารถทำได้ตามอำนาจในการบริหารงานบุคคลทั่วไปในหน่วยงาน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาการณ์ประจำศูนย์บริการสาธารณสุขในวันที่ ๑๔ วันที่ ๒๐ วันที่ ๒๓ และวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ และวันที่ ๑๔ และ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ระหว่างเวลา

๑๖.๓๐ - ๘.๓๐ นาฬิกา ของวันถัดไป กรณีวันทำการและวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางคืน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๖ ผลัด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อก่อนล่วงหน้าในสมุดบันทึก การมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ ในวันที่ ๑๔ วันที่ ๒๐ วันที่ ๒๓ และวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ กรณีวันทำการและวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางคืนจำนวน ๔ ครั้ง และวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ กรณีวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางคืนอีกจำนวน ๑ ครั้ง รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๕ ครั้ง ในส่วนข้อกล่าวอ้างเรื่องกระบวนการสอบสวนทางวินัยนั้น คำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนกระทำโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ ตามกฎหมาย คณะกรรมการสอบสวนได้เรียกผู้ฟ้องคดีมาเพื่อแจ้งและอธิบาย ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มารับทราบข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจึงส่งบันทึก มีสาระสำคัญตามแบบ สว.๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ฟ้องคดี ณ ที่อยู่ของ ผู้ฟ้องคดีซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้เรียก ผู้ฟ้องคดีมาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งแจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับด้วย โดยระบุ ข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด และ สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และ การกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา เมื่อได้ดำเนินการแล้ว คณะกรรมการ สอบสวนได้ถามผู้ฟ้องคดีว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีแจ้งว่า ไม่ประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดี ให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ทั้งนี้ ในการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีและพยานไม่มีคณะกรรมการ สอบสวนผู้ใดทำการล่อลวง ชูเชิญ ให้สัญญา หรือกระทำการใดเพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นให้ถ้อยคำ ใด ๆ และในการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีและพยาน คณะกรรมการสอบสวนได้เรียกผู้ซึ่งจะ สอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละ ๑ คน มิได้มีบุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เมื่อได้บันทึก ถ้อยคำเสร็จแล้วได้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังและให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองด้วย เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่า ถูกต้องแล้วจึงให้ผู้ให้ถ้อยคำและผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน และ ให้คณะกรรมการสอบสวนทุกคนซึ่งร่วมสอบสวนลงลายมือชื่อไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย ในส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ผู้ฟ้องคดีกับพวกรวม ๓ คน ในข้อหาเดียวกันแต่กลับมีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ถูกกล่าวหารายอื่น สถานเบากว่าผู้ฟ้องคดีนั้น เนื่องจากพฤติการณ์ประกอบการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีกับ ผู้ถูกกล่าวหารายอื่นไม่เหมือนกันจึงต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นกรณี ๆ ไป

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณา ดังนี้ คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษ ตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ต้องขอใช้...

ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด โดยคดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า กระบวนการสอบสวนทางวินัยเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแล้วว่า กระบวนการสอบสวนมีการแจ้ง สว. ๒ สว. ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว และผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาโดยชอบ กระบวนการสอบสวนทางวินัยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเพียงผู้ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิใช่คู่กรณีตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งนี้ ลำพังเพียงวาปิตาของผู้ฟ้องคดีอยู่คนละชั่วคราวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิใช่เหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างไรก็ดี คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยหรือไม่ เมื่อผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้ลงลายมือชื่อล่วงหน้าว่าได้มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ประจำศูนย์บริการสาธารณสุข จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาการณ์ตามข้อกล่าวอ้าง การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการตามข้อ ๙ ของประกาศเดียวกัน เมื่อไม่ปรากฏว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง จึงเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างไร้ร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน จึงชอบด้วยกฎหมายและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้กระทำความผิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่จำต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนข้ออ้างอื่นของผู้ฟ้องคดีนั้น รับฟังไม่ขึ้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีขออุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นรวม ๓ ประเด็น ดังนี้ ประเด็นแรก ผู้ฟ้องคดีถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยและลงโทษทางวินัยถึงสองครั้งในปีงบประมาณเดียว อันเป็นการกั่นแกล้งและไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีเหตุสืบเนื่องจากบิดาของผู้ฟ้องคดีมีกรณีพิพาทกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว และคณะผู้บริหารจนถูกให้พ้นจากตำแหน่งเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขณะนั้น จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ถูกกั่นแกล้งเรื่อยมาโดยถูกปลดจากกรรมากรงานต่าง ๆ ที่เคยเป็นผู้รับผิดชอบ ถูกลดหน้าที่ความรับผิดชอบและให้ไปช่วยราชการนอกพื้นที่หลายครั้ง และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือต่อ ก.อบต. จังหวัดอุดรธานี ขอโอนย้ายไปสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลอื่นเนื่องจากมีปัญหาความขัดแย้งกับผู้บริหารท้องถิ่น จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยสองครั้งในปีงบประมาณเดียวกัน และมีผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตลอดทั้งปี ซึ่งผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด สำหรับกระบวนการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการ

/สอบสวน...

สอบสวนข้อเท็จจริงเป็นคู่ขัดแย้งกับบิดาของผู้ฟ้องคดีซึ่งอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลาง และคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงยังได้ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกด้วย จึงอาจทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม แม้ศาลปกครองชั้นต้นจะวินิจฉัยว่ากระบวนการสอบสวนทางวินัยชอบด้วยกฎหมายแต่การพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ไม่สามารถดำเนินการได้โดยปราศจากการครอบงำจากผู้บริหารที่มีอำนาจสั่งการได้ ซึ่งข้อเท็จจริงที่กล่าวมานั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้กล่าวอ้างเพียงลอย ๆ เนื่องจากเหตุการณ์ประท้วงให้ย้ายปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าวซึ่งนำโดยบิดาของผู้ฟ้องคดีมีข่าวลงหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์เกือบทุกช่อง ประชาชนในพื้นที่ต่างทราบดีว่าบิดาของผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ประเด็นที่สอง กรณีการออกคำสั่งให้อยู่เวรรักษาการณ์ไม่ได้ปฏิบัติตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๕๘ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๓๖ เรื่อง หลักเกณฑ์การอยู่เวรรักษาการณ์ กล่าวคือ จัดให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นสุภาพสตรีอยู่เวรร่วมกับเจ้าหน้าที่ผู้ชาย โดยลำพังและมีหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๑๐๗ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ปรับปรุง แก้ไข หรือยกเลิกมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการจัดเวรรักษาการณ์ประจำสถานที่ราชการ ซึ่งข้อ ๑๐ กำหนดว่า กรณีส่วนราชการหรือหน่วยงานใดมีความจำเป็นไม่อาจปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ข้างต้นได้ให้ใช้ดุลพินิจในการสั่งการอยู่เวรรักษาการณ์ตามความเหมาะสมได้ โดยไม่เกิดผลเสียหายกับงานและทรัพย์สินของทางราชการหรือหน่วยงานนั้น ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ทำนองเดียวกับคำฟ้องในส่วนการจัดให้สตรีและบุรุษอยู่เวรตอนกลางคืนในศูนย์บริการสาธารณสุข ซึ่งไม่มีความปลอดภัยทั้งตัวบุคคลและอาคารสถานที่ รวมทั้งไม่คำนึงถึงสมรรถภาพทางร่างกาย ผู้ปฏิบัติงานเวรรักษาการณ์โดยจัดเวรต่อเนื่องเข้าถึงเย็นและอยู่ต่อเนื่องในเวลากลางคืน รุ่งขึ้นต้องมาปฏิบัติงานราชการตามปกติ โดยใน ๑ เดือน จะต้องอยู่เวรรักษาการณ์ ๘ - ๑๐ ครั้ง และไม่สามารถเบิกค่าตอบแทนนอกเวลาราชการได้ ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีบริการแพทย์ฉุกเฉินสามารถติดต่อทางโทรศัพท์ได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง จึงไม่มีความจำเป็นที่ต้องมีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์บริการสาธารณสุขตลอด ๒๔ ชั่วโมง เจ้าหน้าที่ที่กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมจึงได้ทำหนังสือขอให้ทบทวนคำสั่งอยู่เวรรักษาการณ์ดังกล่าวซึ่งปัจจุบันก็ไม่ได้มีการจัดให้ผู้หญิงอยู่เวรกลางคืนแต่อย่างใด จะเห็นได้ว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมเพราะหากถูกต้องเหมาะสมอยู่แล้วจะไม่มีเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่าคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๖๒๙/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ และคำสั่งที่ ๗๒๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ เรื่อง แต่งตั้งเจ้าหน้าที่เวรรักษาการณ์องค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าวจึงเป็นคำสั่งที่มีชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ ตามคำสั่งจัดเวรรักษาการณ์ดังกล่าวได้ระบุให้นายไพโรจน์ หาญเริงชัย ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าวเป็นผู้ตรวจเวรในช่วงระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ แต่ข้อเท็จจริง

/กลับไม่ปรากฏ...

กลับไม่ปรากฏว่านายไพโรจน์ได้มาปฏิบัติหน้าที่เนื่องจากไม่มีการลงลายมือชื่อในสมุดบันทึกการมาปฏิบัติหน้าที่เวรยาม แต่ผู้ฟ้องคดีกลับถูกกลั่นแกล้งและถูกลงโทษทางวินัย และประเด็นที่สามกรณีการแก้ไขคำให้ปากคำพยานรายนางสาวธัญรัตน์ แสนโคตร ตามรายงานการสอบสวน (แบบ สว. ๖) พยานรายดังกล่าวได้อ่านคำให้ปากคำของตนเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๘ หลังจากได้มีคำวินิจฉัยไปแล้ว พยานเห็นว่าไม่ตรงกับความเป็นจริงจึงแจ้งต่อกรรมการสอบสวนทางวินัยขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำให้การใหม่แต่ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๘ ซึ่งไม่ตรงกับความเป็นจริงและเป็นการสร้างหลักฐานอันเป็นเท็จ นั้น เห็นว่า พยานรายดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงคำให้การเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี แต่คำวินิจฉัยลงโทษกลับไม่ลดลงยังคงเป็นลงโทษตัดเงินเดือน ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน ซึ่งเป็นการลงโทษที่เกินกว่าเหตุ การกระทำของผู้ฟ้องคดีมิได้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของทางราชการ เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับการดำเนินการทางวินัยถูกเรียกเงินคืนแก่ทางราชการกลับถูกลงโทษเพียงภาคทัณฑ์ ส่วนพยานรายนายสมพร คำจันทร์ศรี ที่ให้การว่าไม่เคยพบเห็นผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ารักษาเวรการณนั้น เป็นพยานที่ไม่น่าเชื่อถือเนื่องจากเป็นหลานของนายบุญเตียง ประกอบวงษ์ รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว คู่ขัดแย้งทางการเมืองกับบิดาของผู้ฟ้องคดี และปัจจุบันพยานรายดังกล่าวได้ลาออกแล้วเนื่องจากถูกกีดตันจากนายบุญเตียงให้พยานให้การใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพมานานกว่า ๒๐ ปี ประพฤติตนอยู่ในระเบียบของทางราชการและรักษาจรรยาบรรณวิชาชีพพยาบาลมาโดยตลอด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ พร้อมคืนสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ตามกฎหมายแก่ผู้ฟ้องคดีตามคำขอท้ายฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้รับสำเนาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่ไม่จัดทำคำแก้อุทธรณ์ยื่นต่อศาลภายในเวลาที่ศาลกำหนด

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน พิจารณาคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ของคู่กรณี และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการประจำศูนย์บริการสาธารณสุข สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๗๑๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง สอบสวนผู้ฟ้องคดี นางสาวชวี สงครามศรี และนายณธกร แก้วชินกรณีย์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ในวันหยุดราชการประจำศูนย์บริการสาธารณสุข ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบและธรรมเนียมปฏิบัติของทางราชการหรือลงลายมือชื่อก่อนล่วงหน้าในสมุดบันทึกการมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๘ ได้รับบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (สว. ๒) เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ ได้รับบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว. ๓) เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวน (สว. ๖) ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยในส่วนของข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีมีสาระสำคัญว่า ในวันจันทร์ที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๘ วันอาทิตย์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ วันพุธที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ วันเสาร์ที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ ระหว่างเวลา ๑๖.๓๐ - ๘.๓๐ นาฬิกา ของวันถัดไป กรณีวันทำการและวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางคืน รวม ๔ ผลัด วันอาทิตย์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ ระหว่างเวลา ๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ นาฬิกา กรณีวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางวัน ผลัดเดียว วันพุธที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ และวันอาทิตย์ที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ระหว่างเวลา ๑๖.๓๐ - ๘.๓๐ นาฬิกา ของวันถัดไป กรณีวันทำการและวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางคืน รวม ๒ ผลัด ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาการณ์ และในวันอาทิตย์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ วันพุธที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ วันเสาร์ที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ กรณีวันทำการและวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางคืน รวม ๓ ครั้ง ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับรองในสมุดบันทึกการมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ และในวันจันทร์ที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๘ กรณีวันทำการสำหรับเวรกลางคืนและวันอาทิตย์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ กรณีวันหยุดราชการสำหรับเวรกลางวัน รวม ๒ ครั้ง ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับรองในสมุดบันทึกการมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ล่วงหน้า และมีรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาด้วยลายลักษณ์อักษร ข้อความที่รายงานเป็นเท็จว่า “เหตุการณ์เวรรักษาการณ์ปกติ” คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยตามข้อ ๔ ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดี หรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะเอาใจใส่หน้าที่ราชการ ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการโดยเสียหายแก่ทางราชการ ข้อ ๙ วรรคหนึ่ง

/ฐานขัดขึ้น...

ฐานขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ข้อ ๑๑ วรรคหนึ่ง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ข้อ ๑๒ ฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ประกอบกับ ข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง ฐานไม่อุทิสเวลาของตนให้แก่ราชการและละทิ้งหน้าที่ราชการของประกาศ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ เห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน เมื่อพิจารณาจากประวัติ การรับราชการและความประพฤติของผู้ฟ้องคดีแล้วพบว่า ผู้ฟ้องคดีมีความประพฤติเรียบร้อย ไม่เคยมีประวัติต่างพร้อยหรือมีมลทินมัวหมองในเรื่องที่กล่าวหา กระทำผิดวินัยครั้งแรก และ ไม่เคยต้องโทษทางวินัย และทางอาญาแต่อย่างใด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับราชการมานาน ทำความดีความชอบให้แก่ทางราชการจึงเห็นควรลงโทษตัดเงินเดือน ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อประธานกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดอุดรธานี แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล สามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก่อนว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๗๑๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่การอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นนั้น คำอุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือและมีรายการครบถ้วนตามข้อ ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบ ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และคำอุทธรณ์ต้องเป็นไปตามวรรคสอง ซึ่งกำหนดว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้าง ในการยื่นคำอุทธรณ์นั้น ผู้อุทธรณ์จะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในคำอุทธรณ์ และต้องเป็นข้อที่ได้

/ยกขึ้นว่า...

ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น แต่ถ้าปัญหาข้อใดเป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ ผู้อุทธรณ์จะยกปัญหาข้อนั้นขึ้นกล่าวในคำอุทธรณ์หรือในชั้นอุทธรณ์ก็ได้

เมื่อคดีนี้มีมูลคดีสืบเนื่องจากมีผู้ร้องเรียนการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีว่า ไม่มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ประจำศูนย์บริการสาธารณสุขขององค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว และไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงตามคำสั่งที่ ๖๗๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๘ ประกอบด้วย ๑. นายไพโรจน์ หาญเชิงชัย ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ประธานกรรมการ ๒. นายสรวิชัย ไชยราช หัวหน้าสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว กรรมการ และ ๓. นายณรงค์ศักดิ์ ประเสริฐ นิตกร ๖ ว กรรมการและเลขานุการ เพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ผลการสอบสวนปรากฏว่า กรณีมีมูลอันควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๗๑๕/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ประกอบด้วย ๑. นายไพโรจน์ หาญเชิงชัย ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ประธานกรรมการ ๒. ว่าที่ร้อยตรี วัฒนจักร ศรีไชยสกุล หัวหน้าฝ่ายนโยบายและแผน กรรมการ ๓. นายพิทักษ์พงษ์ สรรพโส เจ้าหน้าที่ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ๖ ว กรรมการ ๔. นายธนากร พิมสะกะ บุคลากร ๖ ว กรรมการ และ ๕. นายณรงค์ศักดิ์ ประเสริฐ นิตกร ๖ ว กรรมการและเลขานุการ โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่กรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในรายงานนายไพโรจน์และนายณรงค์ศักดิ์ ได้รับแต่งตั้งให้มาปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงอีก จึงอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลาง และนายไพโรจน์เป็นคู่ขัดแย้งทางการเมืองกับบิดาของผู้ฟ้องคดีซึ่งอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางและทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์นั้น ต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น แต่ถ้าปัญหาข้อใดเป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะผู้อุทธรณ์จะยกปัญหาข้อนั้นขึ้นกล่าวในคำอุทธรณ์ หรือในชั้นอุทธรณ์ก็ได้ ทั้งนี้ ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อข้อเท็จจริงในส่วนนี้ผู้ฟ้องคดีไม่เคยโต้แย้งคัดค้านการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงเพราะเหตุดังกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ออกคำสั่งแต่งตั้ง และในชั้นการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีก็ได้ยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นต่อสู้คดี ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงดังกล่าวมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น ทั้งยังมีปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

/หรือปัญหา...

หรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะที่จะยกขึ้นกล่าวในคำอุทธรณ์ได้ คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
ในประเด็นนี้ จึงเป็นคำอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมาย

คดีนี้มีปัญหาต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี
เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ
การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๔ กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบล
ต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง
กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุทิศสละ เอาใจใส่ ระมัดระวัง
รักษาประโยชน์ของทางราชการ และต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง
กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ
มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ข้อ ๘ วรรคหนึ่ง
กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ
โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยไม่ขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่า
การปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการ หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของ
ทางราชการ จะเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นก็ได้
และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้อยู่ใต้บังคับ
บัญชาต้องปฏิบัติตาม ข้อ ๑๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบลต้องไม่รายงานเท็จต่อ
ผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย ข้อ ๑๒
กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบลต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ
ข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบลต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการจะละทิ้ง
หรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังยุติแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มี
คำสั่งที่ ๖๒๙/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ เรื่อง แต่งตั้งเจ้าหน้าที่เวรรักษาการณ
องค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว และคำสั่งที่ ๗๒๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘
เรื่อง แต่งตั้งเจ้าหน้าที่เวรรักษาการณองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดี
และเจ้าหน้าที่อื่นในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่อยู่เวรรักษาการณเพื่อรักษาความปลอดภัย
สถานที่ราชการในเวลากลางคืน และเวลากลางวันในวันหยุดราชการ โดยอยู่ในความควบคุม
ของนายไพโรจน์ หาญเริงชัย ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว สำหรับการจัดเวรรักษาการณ
ในเดือนกันยายน ๒๕๕๘ ตามกรณีพิพาทผู้ฟ้องคดีได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ ดังนี้
๑. เวรกลางคืนตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๐ - ๐๘.๓๐ นาฬิกา ในวันที่ ๒ วันที่ ๕ วันที่ ๘ วันที่ ๑๑ วันที่ ๑๔

/วันที่ ๑๗...

วันที่ ๑๗ วันที่ ๒๐ วันที่ ๒๓ วันที่ ๒๖ และวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘ ให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวร และ ๒. เวรยามกลางวันในวันหยุดราชการตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ นาฬิกา ในวันที่ ๑๒ และวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ ซึ่งตามหลักเกณฑ์การอยู่เวรรักษาการณ์ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แนบท้ายหนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๑๐๗ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่อง การปรับปรุง แก้ไข หรือยกเลิกมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการจัดเวรรักษาการณ์ประจำสถานที่ราชการ ได้กำหนดให้หัวหน้าเวร หมายถึง ผู้ปฏิบัติหน้าที่เวร ที่เป็นผู้ควบคุมพิจารณาตัดสินใจกรณีต่าง ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่เวร โดยการจัดเวรรักษาการณ์ ในหน่วยงานราชการนั้นเพื่อเฝ้าดูแลเหตุการณ์ประจำสถานที่นั้น ๆ และรักษาทรัพย์สินของ ทางราชการมิให้ได้รับความเสียหาย เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการสอบสวนทางวินัย (แบบ สว. ๖) ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ ว่า ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยรับว่า ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อก่อนล่วงหน้าในสมุดบันทึกการมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ ในวันที่ ๑๔ วันที่ ๒๐ วันที่ ๒๓ และวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ กรณีวันทำการและวันหยุดราชการ สำหรับเวรกลางคืนจำนวน ๔ ครั้ง และวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ กรณีวันหยุดราชการสำหรับ เวรกลางวันอีกจำนวน ๑ ครั้ง รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๕ ครั้ง ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนเพียงแต่ลงลายมือชื่อ ยังมีได้บันทึกเหตุการณ์ประจำวันและเมื่อถึงวันเวลาที่ต้องมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ จึงจะมาบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ จากพฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีที่ได้ลงลายมือชื่อก่อน ล่วงหน้าว่าได้มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ประจำศูนย์บริการสาธารณสุข อันแสดงให้เห็นว่า การลงลายมือชื่อไว้ล่วงหน้าโดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุสุดวิสัยหรือเหตุจำเป็นอื่นใดที่จักต้องกระทำ การเช่นนั้น พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีสื่อให้เห็นว่าผู้ลงลายมือชื่อดังกล่าวมีเจตนา ที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เพราะหากมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ตามปกติ แล้ววิญญูชนทั่วไปย่อมลงลายมือชื่อพร้อมบันทึกเหตุการณ์รายงานการตรวจตราดูแลเหตุการณ์ ในขณะนั้นตามความเป็นจริง กรณีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายและ ระเบียบของราชการ และเป็นการรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และจากการรับฟังถ้อยคำพยานตาม รายงานการสอบสวนดังกล่าว นั้น เห็นว่า กรณีการมาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาการณ์ของ ผู้ฟ้องคดี พยานรายนายสมพร คำจันทร์ศรี ตำแหน่งคนงานทั่วไป สังกัดกองสาธารณสุขและ สิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่เวรได้ให้ถ้อยคำปรากฏในบันทึกถ้อยคำพยาน (สว. ๕) ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๘ ว่า เมื่อวันจันทร์ที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๘ วันอาทิตย์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ วันพุธที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ วันเสาร์ที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ วันพุธที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ และ วันอาทิตย์ที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ พยานได้มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๐ -

/๐๘.๓๐ นาฬิกา...

๐๘.๓๐ นาฬิกา ของวันถัดไป เหตุการณ์โดยทั่วไปปกติ โดยไม่มีผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติหน้าที่ หัวหน้าเวรรักษาการณ์ ซึ่งพยานรายดังกล่าวนี้ผู้ฟ้องคดีรับในคำอุทธรณ์ว่า พยานไม่เคยมีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีเป็นการส่วนตัว ถ้อยคำพยานดังกล่าวจึงน่าเชื่อว่า พยานได้ให้ข้อเท็จจริงตามความเป็นจริง ส่วนการกล่าวอ้างว่า พยานเป็นหลานของนายบุญเตียง ประกอบบวงษ์ รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ซึ่งเป็นคู่ขัดแย้งทางการเมืองของบิดาผู้ฟ้องคดี แต่ก็เป็นเพียงการคาดหมายของผู้ฟ้องคดีเองว่าพยานให้การใส่ร้ายผู้ฟ้องคดีเพราะถูกนายบุญเตียง ช่มชู้ แม้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าในวันและเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ แต่ไม่ได้บันทึกเหตุการณ์ประจำวัน และอ้างว่ามีพยานบุคคลซึ่งเป็นผู้ร่วมงานรู้เห็น แต่ผู้ฟ้องคดีก็มิได้นำพยานบุคคลดังกล่าวมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติหน้าที่ในวันดังกล่าวจริง นอกจากนี้ กรณีการปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๘ วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘ วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ และวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดียอมรับเองว่า ตนได้ลงลายมือชื่อล่วงหน้าว่าได้มาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ประจำศูนย์บริการสาธารณสุข จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเวรรักษาการณ์ตามข้อกล่าวอ้าง อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ทั้งนี้ ตามนัยข้อ ๔ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง ข้อ ๙ วรรคหนึ่ง ข้อ ๑๑ วรรคหนึ่ง ข้อ ๑๒ และข้อ ๑๓ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นสตรีมาปฏิบัติหน้าที่ หัวหน้าเวรรักษาการณ์ในเวลากลางคืนร่วมกับพนักงานจ้างที่เป็นบุรุษเพศตามลำพังโดยไม่มีมาตรการรักษาความปลอดภัยให้กับเจ้าหน้าที่เลย ไม่มีห้องพักเวร อีกทั้งศูนย์บริการสาธารณสุขอยู่ห่างจากชุมชน ไม่มีกล้องวงจรปิด ประกอบกับประตูหน้าต่างของศูนย์บริการสาธารณสุข เป็นกระจกเกือบทั้งหมดและไม่มีเหล็กดัดเพื่อป้องกันการจัด การโจรกรรมแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัยขณะมาปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์ ประกอบกับการจัดเวรไม่คำนึงถึงสมรรถภาพร่างกายและภาวะสุขภาพของผู้ปฏิบัติว่าจะสามารถมาปฏิบัติได้หรือไม่ เช่น จัดเวรกลางวันตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ นาฬิกา แล้วยังต้องอยู่เวรต่อเนื่องกลางคืนอีกตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๐ - ๐๘.๓๐ นาฬิกา ของอีกวัน และพอเวลา ๐๘.๓๐ นาฬิกา ยังต้องมาปฏิบัติราชการตามเวลาราชการอีก ทำให้ต้องทำงานต่อเนื่องไม่มีเวลาพักทั้งหมด ๓๒ ชั่วโมง จึงเห็นว่าการจัดเวรรักษาการณ์ไม่ได้ปฏิบัติตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๕๘ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๓๖

/เรื่อง หลักเกณฑ์...

เรื่อง หลักเกณฑ์การอยู่เวรรักษาการณ์ ตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๖/ว ๑๐๗ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ เรื่อง ปรับปรุง แก้ไข หรือยกเลิกมติคณะรัฐมนตรี เกี่ยวกับการจัดเวรรักษาการณ์ประจำสถานที่ราชการ นั้น เห็นว่า เมื่ออำนาจในการจัดเวรรักษาการณ์ ตามหนังสือดังกล่าวให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ที่มีอำนาจพิจารณาตามความเหมาะสม ตามนัยข้อ ๑๐ ของหนังสือดังกล่าวได้กำหนดให้กรณีส่วนราชการหรือหน่วยงานใดมีความจำเป็น ไม่อาจปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ข้างต้นได้ให้ใช้ดุลพินิจในการสั่งการอยู่เวรรักษาการณ์ตามความเหมาะสม ได้โดยไม่เกิดผลเสียหายกับงานและทรัพย์สินของทางราชการหรือหน่วยงานนั้น เมื่อพิจารณาถึง ภารกิจด้านการสาธารณสุขของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วจะเห็นได้ว่า การจะพิจารณาจัดเวร รักษาการณ์นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมต้องพิจารณาว่า เจ้าหน้าที่ผู้ใดมีความเหมาะสมที่จะ ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์และให้บริการแก่ประชาชนด้านสาธารณสุขได้ โดยพิจารณาถึงความรู้ และความสามารถของผู้นั้นประกอบด้วย เมื่อผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ชำนาญการ ประจำศูนย์บริการสาธารณสุข ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมจะพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ เวรรักษาการณ์ในฐานะผู้ประกอบวิชาชีพพยาบาลได้ ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การจัดเวรรักษาการณ์ ตามกรณีพิพาทไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมอย่างไร ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องเสนอความเห็นต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ดังจะเห็นได้ว่าภายหลังเกิดเหตุพิพาทในคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีการปรับเปลี่ยนคำสั่งรักษาเวรยามให้สตรีอยู่เวรเฉพาะในเวลากลางวัน ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดี หรือข้าราชการสตรีมิได้มีข้อทักท้วงการจัดเวรยามให้ข้าราชการ หรือพนักงานสตรีอยู่เวรใน เวลากลางคืน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งการไปตามอำนาจหน้าที่ย่อมที่จะทำได้ตามที่ พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๖๗ ประกอบกับ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ ซึ่งบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน้าที่จัดให้มีการสาธารณสุข การอนามัยรวมทั้งการรักษาพยาบาล ในเขตพื้นที่ของตนเพื่อป้องกันและระงับโรคติดต่อ ดังนั้น การตั้งศูนย์บริการสาธารณสุขในเขตพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอบที่กระทำได้ แม้มิใช่ สถานพยาบาลโดยแท้ตามกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งสถานพยาบาลก็ตาม แต่เป็นการจัดให้มี บริการสาธารณสุขเบื้องต้นแก่ประชาชน ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ประกอบวิชาชีพนี้มาถึง ๒๐ ปีแล้ว การมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีเป็นหัวหน้าเวรที่ศูนย์บริการสาธารณสุขจึงเหมาะสมแล้ว หรือแม้จะอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน่วยฉุกเฉินซึ่งมีการอบรมการปฏิบัติงานมาแล้ว และตั้งอยู่ในที่ทำการของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เปิดรับบริการตลอด ๒๔ ชั่วโมง ศูนย์บริการสาธารณสุขจึงไม่จำเป็นอีกต่อไปนั้น เห็นว่า วัตถุประสงค์สำหรับหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินมีความหมายว่า มีเหตุปัจจุบันทันด่วน ที่ต้องเร่งรีบเข้าดำเนินการมิฉะนั้นประชาชนอาจได้รับอันตรายถึงชีวิต ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวจึงฟังไม่ขึ้น กรณีจึงเห็นว่า ข้ออ้างการไม่ไปปฏิบัติงานเวรรักษาการณ์ของผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าเวรก็ดี การลงลายมือชื่อในสมุดบันทึกเหตุการณ์เวรรักษาการณ์ก็ติดตั้งที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างมานั้น ไม่อาจรับฟังได้

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เจ้าหน้าที่อื่นต่างลงลายมือชื่อไว้ล่วงหน้า อันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของหน่วยงาน และเจ้าหน้าที่บางคนโดยเฉพาะผู้ตรวจเวรรักษาการณ์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย และไม่ลงลายมือชื่อในสมุดบันทึกการปฏิบัติหน้าที่เวรยาม แต่กลับไม่ถูกดำเนินการทางวินัยเช่นผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า การที่บุคคลจะเรียกร้องสิทธิหรือความชอบธรรม ให้แก่ตนในเรื่องใดได้ จะต้องปรากฏว่าบุคคลนั้นมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดี อ้างว่าผู้ปฏิบัติเวรรักษาการณ์ หรือผู้ตรวจเวร ไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายแต่กลับไม่ถูกดำเนินการทางวินัยเช่นผู้ฟ้องคดี จึงมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติและไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี แม้ข้ออ้างดังกล่าวจะฟังได้ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย แต่ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งกระทำการอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่จะเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ของรัฐงดเว้นการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี อันเป็นการกระทำตามหน้าที่ที่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือก้าวหน้าแก่ราชการ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการโดยเสียหายแก่ราชการ ฐานขัดขืนหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ประกอบกับฐานไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการและละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน เป็นการใช้ดุลพินิจเหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๖๙ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานส่วนตำบลผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามข้อ ๒๓ วรรคสอง ให้ประธานกรรมการ

/บริหาร...

บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายตามข้อ ๒๓ วรรคสาม
สั่งลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาได้ในสถานโทษและอัตราโทษ ดังนี้ (๑) ประชานกรรมการ
บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕%
และเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น...

เมื่อศาลได้วินิจฉัยมาโดยลำดับแล้วว่า พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดี
เป็นการกระทำเป็นความผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดี
หรือก้าวหน้าที่ราชการ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ
โดยเสียหายแก่ราชการ ฐานขัดขืนหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งใน
หน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา
ฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ประกอบกับฐานไม่อุทิศเวลา
ของตนให้แก่ราชการและละทิ้งหน้าที่ราชการ ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล
จังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจาก
ราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘
ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน เป็นการใช้ดุลพินิจเหมาะสมและเป็นธรรม
แก่ผู้ฟ้องคดี และเป็นไปตามข้อ ๖๙ วรรคหนึ่ง (๑) ของประกาศคณะกรรมการพนักงาน
ส่วนตำบลจังหวัดอุดรธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย
การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ แล้ว
และเมื่อคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๙๐๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘
ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๓% เป็นเวลา ๑ เดือน เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
จึงมิได้กระทำการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่จำต้องชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี

เมื่อคำขอทนายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหาร
ส่วนตำบลสามพร้าว ที่ ๔๒๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ที่ลงโทษตัดเงินเดือน
ผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๓ เดือน และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยเงินดังกล่าวคืนแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น
ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนนี้ไว้พิจารณาแล้ว ต่อมา ศาลได้มีคำพิพากษายกฟ้อง
จึงให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในส่วนนี้ทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนคำขอให้ชดเชยเงินเดือนที่ถูกตัด ๓%
จำนวน ๗๖๔.๑๐ บาท นั้น เห็นว่า จำนวนเงินดังกล่าวเป็นสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงได้รับ
หากศาลพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งตัดเงินเดือนจำนวน ๓% จึงไม่ถือเป็นทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์
จึงให้คืนค่าธรรมเนียมศาลส่วนที่ชำระไว้เกินในศาลปกครองชั้นต้นแก่ผู้ฟ้องคดีด้วย

ส่วนข้ออ้างอื่นนั้น ศาลไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเนื่องจากไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป

/การที่...

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
พิพากษายืน คืบค่าธรรมเนียมศาลในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับ
คำฟ้องไว้พิจารณา และส่วนที่ชำระไว้เกินในศาลปกครองชั้นต้นแก่ผู้ฟ้องคดี

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

Sirirakorn Panpithak

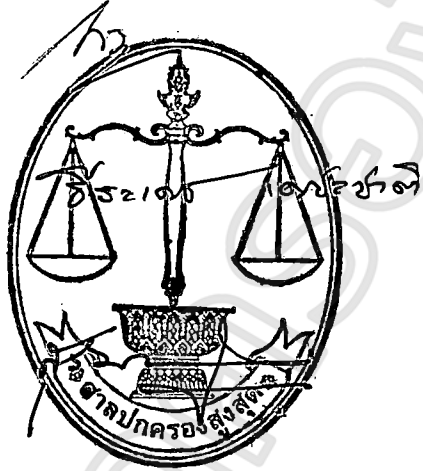
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายณัฐ รัฐอมฤต
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

S. Jom

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายคะนิง จันทร์สงเคราะห์

